

[Justitsministeren.]

højelse af de gældende satser, der her foreslås. Under hensyn til de almindelige leveomkostningers stigning er disse vederlag tidligere forhøjet, men hjemmelen til forhøjelse findes i tekstanmærkninger til finansloven. Tanken med ændringsforslaget er, at man vil have bestemmelsen om vederlag placeret dér, hvor den naturligt hører hjemme, nemlig i retsplejelovens § 97.

Til denne ændring slutter sig ændringsforslagene til §§ 6, 18 og 20. Ændringsforslaget til § 6 går ud på at fastsætte tilsvarende godtgørelser for sø- og handelskyndige medlemmer af landsretterne, hvor der forøvrigt kun sjældent foretages sø- og handelssager. Ændringsforslaget til § 18 fastsætter de samme regler for søkyndige medlemmer ved underretterne.

Den til § 192 foreslåede ændring går ud på at forhøje godtgørelsen til vidner for tidsspilde til 4 kr. for indtil 4 timer, med et tillæg af 2 kr. for hver påbegyndt periode af 2 timer, og at godtgøre visse rejseudgifter med 15 øre pr. kilometer i stedet for som hidtil med 10 øre.

Endelig indeholder ændringsforslaget til § 211 bestemmelse om en lignende forhøjelse af tærepenge og rejsegodtgørelse for syns- og skønsmand, en bestemmelse, som næsten udelukkende finder anvendelse i borgerlige sager, og som ikke angår selve det vederlag for syns- og skønforretningers udførelse, som tillægges syns- og skønsmandene.

Idet jeg iøvrigt tillader mig at henvise til de udførlige bemærkninger, som ledsager lovforslaget, skal jeg indstille dette til hurtig og velvillig behandling i landstinget.

Ingeborg Hansen: På mit partis vegne anbefaler jeg det foreliggende lovforslag til hurtig behandling her i tinget. Stort set går lovforslaget ud på en lovfæstelse af bestående forhold, der midlertidigt har været ordnet ved tekstanmærkninger på finansloven og ved konstitutioner foretaget af justitsministeriet. Denne lovfæstelse kan vi give vor fulde tilslutning. Ligeledes kan vi give vor fulde tilslutning til de foreslåede regler om forhøjelse af godtgørelserne til nævninger, domsmænd, vidner o. s. v., idet begrundelsen herfor efter mit partis opfattelse er helt rigtig. Jeg kan altså på mit partis vegne tilsige medvirken til lovforslagets gennemførelse.

Elmquist: Jeg kan også på mit partis vegne anbefale det foreliggende forslag til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting. Vi kan give vor tilslutning både

til lovforslagets bestemmelser om udvidelser af antallet af dommere i landsretterne og til dets regler angående forhøjelsen af godtgørelserne til nævninger m. fl.

Der var imidlertid noget i den højtærede justitsministers udtalelser, der giver mig anledning til at føje nogle bemærkninger til det, jeg allerede har udtalt. Den højtærede justitsminister påpegede, hvad der også er rigtigt, at dette lovforslag ikke medfører nogen forandring i afdelingernes antal og derfor forsåvidt heller ikke indebærer noget tilsagn om en hurtigere behandling af landsretssagerne. Jeg ser dog af bemærkningerne, at man efter lovforslagets vedtagelse venter at opnå fremskyndelse af sagernes behandling ved et større antal ugentlige retsdage. At dette ikke vil medføre en væsentlig hurtigere behandling af landsretssagerne, finder jeg meget beklageligt, og jeg vil gerne benytte denne anledning til at bede den højtærede justitsminister om at tage under alvorlig overvejelse, om der ikke ved oprettelse af nogle yderligere afdelinger — om det skal være midlertidigt eller permanent ved jeg ikke — kan ske en fremskyndelse af behandlingen af landsretssager. Da vi fik den nye retsplejelov i sin tid med den mundtlige retspleje, var det en af de forudsætninger, der var knyttet til den, og et af de løfter, den indebar — det ved den højtærede justitsminister og alle, der fulgte med i dette spørgsmål —, at nu ville vi få en hurtig retspleje i Danmark. Det var det, som i høj grad var et af formålene med loven, og det man tilsigtede. Men desværre har behandlingen af landsretssager langt fra været karakteriseret af hurtighed, den har endogså snarere været behæftet med stor langsommelighed. Jeg har liggende for mig her forskellige berammelser af landsretssager. Jeg har således en sag, der fra min virksomhed er indleveret til berømmelse den 27. januar 1949; den er berammet til domsforhandling i landsretten den 13. april, ikke i 1949, men i 1950! Altså fem fjerdingår frem i tiden udskydes domsforhandling af denne sag, fem fjerdingår frem i tiden udskydes afgørelsen af økonomiske spørgsmål, der kan være af livsvigtig interesse for borgerne her i landet. Jeg har flere sager liggende fra min virksomhed, og det vil jo sige, at der er en mangfoldighed af sager, som således er berammet fem fjerdingår frem i tiden. Jeg ved udmærket godt, og det vil jeg gerne understrege, at der er intet som helst at bebrejde den højtærede justitsminister. Jeg kender også fra min tid som justitsminister, da det samme spørgsmål var fremme til drøftelse, de vanskeligheder,